SVERIGES RIKSDAG

SKRIFTLIG FRÅGA TILL STATSRÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2017-11-13
Besvaras senast
2017-11-22 kl. 12.00

Till statsrådet Heléne Fritzon (S)

2017/18:259 Behovet av förstärkta insatser för ett ökat självmant återvändande

En viktig grund för Sveriges migrationspolitik är asylrätten. Utländska medborgare som anser sig behöva skydd från krig eller förföljelse, och som befinner sig i Sverige, har rätt att lämna in en ansökan om asyl, som sedan ska bedömas individuellt och rättssäkert.

Om den asylsökande bedöms ha skyddsskäl enligt svensk lagstiftning får vederbörande uppehållstillstånd. Om den asylsökande efter sedvanliga prövningar och överklagandemöjligheter däremot inte bedöms ha sådana skyddsskäl – och saknar annan rätt att vistas i Sverige – måste han eller hon återvända till sitt hemland.

Den senaste femårsperioden har ett stort antal människor sökt asyl i Sverige. Många av dessa har beviljats, eller kommer att beviljas, uppehållstillstånd men många kommer också att få avslag på sina asylansökningar.

Att återvändandet fungerar och att det är en tydlig skillnad mellan ett ja och ett nej i asylprocessen är centralt för att legitimiteten i – och förtroendet för – asylrätten och vår reglerade migrationspolitik ska upprätthållas. Detta är centralt för att Sverige som land ska kunna vara generöst i att ge skydd till människor som är i behov av det.

I återvändandearbetet kan det ytterst vara nödvändigt att använda sig av tvång för att verkställa avvisningar eller utvisningar. Detta arbete både kan och måste bli betydligt bättre, och för att lyckas med detta behövs både betydligt fler poliser och fler förvarsplatser.

Kristdemokraterna välkomnar därför regeringens satsningar på fler förvarsplatser, samtidigt som vi ställer oss tveksamma till att de är tillräckliga för att åstadkomma ett ordnat återvändande och en större andel verkställda avvisningar och utvisningar. Vi anslår därför i vår skuggbudget 180 miljoner kronor ytterligare under en treårsperiod för att tillskapa 50 ytterligare förvarsplatser.

Vi menar också att det är viktigt att Sverige ingår fler bilaterala överenskommelser (så kallade återtagandeavtal) med de viktigaste mottagarländerna för att dessa ska ta emot sina medborgare. Polisen bedömer

bland andra Irak, Iran och Somalia som svåra, eftersom det i dessa fall krävs att personen samarbetar och återvänder frivilligt för att länderna ska acceptera återvändandet. Det krävs med andra ord att politiska lösningar kommer till stånd som motiverar dessa länder att ta tillbaka sina egna medborgare.

Nästa år beräknar Migrationsverket att 11 400 personer återvänder frivilligt till sina respektive hemländer medan 12 600 personer avviker och därmed blir polisärenden. Att avvisa tusentals personer med tvång är både svårt och mycket kostsamt, varför det är en stor fördel om en större andel av de personer som fått avslag på sina asylansökningar kan förmås att återvända självmant. Denna process måste därför stärkas.

Dessvärre pekade Migrationsverkets sambandsman i Kabul, Kjell-Terje Torvik, i TV-programmet *Uppdrag granskning* nyligen (25 oktober 2017), på att det finns vad han kallar för en ”gigantisk misstro” mot Migrationsverkets stödprogram för återvändande och att det förekommer att personer som befinner sig i de asylsökandes närhet påstår att dessa program inte alls existerar.

Denna och flera andra berättelser vittnar om att informationsgången runt återvändandeprocessen inte fungerar tillfredsställande.

Med anledning av detta vill jag fråga statsrådet Heléne Fritzon:

Vad gör statsrådet och regeringen för att fler av de personer som fått avslag på sin asylansökan ska återvända till sitt hemland självmant?

……

Aron Modig (KD)

Överlämnas enligt uppdrag

Johan Welander